

Zoektocht naar mezelf

Op weg naar wie ik ben

Zoektocht naar mezelf

Op weg naar wie ik ben

Femke Vermeylen

Eerste druk 2025

Schrijver: Femke Vermeylen

Illustraties: Piotr Fortuna

Coverontwerp: Femke Vermeylen

ISBN: 9789403827339

©2025, Femke Vermeylen

Storyland POD

Inleiding

Ieder van ons draagt vanaf de geboorte een onzichtbare rugzak met zich mee.

In deze rugzak verzamelen we herinneringen en gevoelens die we in de loop van ons leven meemaken.

Bij de één overheerst een positieve, leuke kant, terwijl dat bij de ander net het tegenovergestelde kan zijn.

Het gebeurt weleens dat we onze woorden en daden laten leiden door deze ervaringen, maar wie we in essentie zijn, ligt al vast vanaf onze geboorte.

Kunnen mensen vanbinnen veranderen?

Nee, we zijn wie we zijn.

Maar onze visies en gedachten evolueren ons hele leven, waardoor we anders kunnen gaan denken en handelen.

Betekent dit dan dat elke crimineel als crimineel geboren wordt? Nee. Ieder mens maakt fouten, en de ene fout is groter dan de andere.

Het belangrijkste is dat we uit onze fouten leren en ze meenemen in het leerproces op weg naar onze ultieme ik.

Lou, 0 jaar

12 januari 1981

Een baby werd geboren. Een lief snoetje, tien vingertjes en tien teentjes. 'Het is een jongen!' riep Steven dolenthousiast door de gangen van het moederhuis. Hij veegde zijn tranen weg en zei op een ontroerde toon: 'Mijn zoon'.

Zo enthousiast als de vader was, zo depressief was de moeder. Ze wilde de baby absoluut niet. Door dit "ding" werd ze alleen maar dik. Iedereen keek op haar vingers, om te zien of ze alles wel goed deed, de hele zwangerschap lang. Ze voelde zich gecontroleerd, alsof haar leven haar niet meer toebehoorde. En dat kon ze niet verdragen.

Ze dronk graag een glaasje whisky en zelfs meer dan één. Ze droeg extravagante kleding en ging graag uit met verschillende mannen. De geboorte van Lou was de dag van haar zogenaamde "bevrijding". Zodra iedereen even weg was uit haar kamer, slaagde ze erin om voorgoed te verdwijnen. Ze liet geen enkel spoor achter. Geen briefje, geen uitleg. Behalve dat lieve kleine mannetje.

De baby bleef letterlijk moederziel alleen achter en hilde met volle kracht. Een half uur lag hij daar, tot zijn vader opnieuw binnenkwam. Of Steven daadwerkelijk zijn biologische vader is, weet niemand. Maar Steven kiest ervoor om van zijn huis een thuis te maken. In zijn ogen is hij écht zijn zoon, en hij is meer dan bereid om

zich volledig voor hem in te zetten. Alles wat hij vanaf nu doet, zal in het teken staan van Lou.

Oorspronkelijk zouden ze hem de naam Didier gegeven hebben, maar omdat Julia hen zomaar achterliet, kwam daar niets van in huis. Steven vond troost in de gedachte aan Louisa, zijn moeder. Wat zou haar advies zijn op dit moment? Zij wist altijd wat te doen in moeilijke situaties. Ze had ook Steven en zijn zus Bea in haar eentje opgevoed. Toch voelt het nu als een bijna onmogelijke taak, zo alleen met een baby.

Steven kijkt zijn zoon in de ogen. Zijn stralende glimlach doet hem denken aan Louisa. Iedereen in het dorp zag haar als een engel: vriendelijk, behulpzaam en liefdevol, altijd met haar kinderen op de eerste plaats. Hij hoort haar stem nog in zijn hoofd wanneer hij Lou in zijn armen houdt.

Steven wil Lou ook zo opvoeden, en daarom kiest hij voor de naam Lou. In de hoop dat zijn zoon net zo zorgzaam en begripvol zal worden als zijn moeder. Hij wenste dat Lou haar had kunnen ontmoeten.

Maar jammer genoeg heeft ze de geboorte van haar kleinzoon nooit mogen meemaken.

Louisa's 23-jarige dochter Bea werd aangereden op weg naar haar. De bestuurder was zwaar onder invloed van drugs en alcohol. Bea was niet het enige slachtoffer die dag. Ze was 32 weken zwanger van haar eerste kind, een meisje. Bea leefde gezond, sportte veel en was dolgelukkig met haar vriend Bart, die uitkeek naar de geboorte. Steven kan zich de gesprekken met haar nog goed herinneren. Hoe ze spraken over babykamertjes en namenlijsten. Hoe Bea straalde bij elk schopje in haar buik.

Louisa verloor in één klap haar dochter én haar eerste kleinkind. Ze had zich zo verheugd op het wonder dat haar dochter in de wereld zou brengen.

's Nachts droomde ze vaak over hoe ze haar eerste kleinkind in de armen zou nemen. Hoe ze haar eerste kleinkind zou zien opgroeien tot een mooie, volwassen vrouw. Ze zou haar vertroetelen met alles wat ze in zich had. Natuurlijk zou ze ook veel te veel cadeautjes krijgen, want iets weigeren aan je kleinkind is enorm moeilijk. Maar het belangrijkste blijft toch wel de liefde die je aan je kleinkind geeft. Liefdevolle knuffels, een luisterend oor, een schouder om op te huilen, enzovoort.

Ze zou iedereen in het dorp en daarbuiten overspoelen met trotse verhalen over haar kinderen, maar vooral over haar kleinkind. Ze zouden er bijna gek van worden, omdat ze er maar niet over kon zwijgen.

Maar haar dromen zouden nooit uitkomen. Ze bleef achter met het grote gemis van Bea en co. Iedereen in het dorp zag hoe haar liefdevolle uitstraling werd weggevaagd door intens verdriet. Waar Louisa ook kwam, al was het in een boetiek een paar dorpen verder,

de mensen keken haar vol medeleven aan. Soms wendde ze haar blik af. Niet omdat ze hen niet waardeerde, maar omdat ze de blik niet meer kon verdragen.

Op die manier kon ze nergens aan ontsnappen. Ze kreeg geen kans om even op adem te komen en haar leven langzaam weer op de rails te krijgen. Steven en Bart gaven haar meer steun dan ze ooit had durven hopen. En dat deed haar enorm deugd. Maar ook zij leden, en dat kon ze heel goed zien. Zelfs al deden ze hun uiterste best om hun eigen gevoelens te onderdrukken voor haar. Uiteindelijk gaf haar hart het op.

Ze stierf van verdriet.

Lou, 2 jaar

1 september 1983

Wekenlang werd Lou overspoeld met verhalen over hoe geweldig het is om naar school te gaan. Er zouden superveel kindjes zijn om mee te spelen en er zou zoveel leuks te doen zijn. En alsof dat nog niet genoeg is, zou hij alsmear slimmer worden. Hij zou leren schrijven, tekenen, knippen, en zelfs leren lezen. Wat een wonderlijke plek moest het wel niet zijn!

Hij droomt ervan dat hij zoveel vriendjes krijgt, dat hij ze niet meer kan tellen op zijn vingertjes. Vanaf het moment dat ze hem zouden zien, zouden ze naar hem toe lopen om een snelle knuffel te geven en samen naar de speelplaats te lopen. Hij zou geen enkele keer achterom kijken naar zijn vader, omdat hij zich de koning te rijk zou voelen.

Zijn allereerste schooldag is eindelijk aangebroken. Hij staat te springen van ongeduld, want vandaag zou het allemaal gebeuren: zijn eerste stap naar een leven vol vriendschappen.

Hij gaat voor de spiegel staan en bekijkt zichzelf aandachtig. Zijn nieuwe schoenen zijn nog mooi wit. Zijn lichte joggingbroek zit als gegoten, en de koordjes zijn exact even lang. Zijn donkerblauwe trui met meteorieten ziet er nog steeds even cool uit als in de winkel en de andere kindjes zullen hem vast geweldig vinden.

De dag ervoor was hij nog met papa naar de kapper geweest, dus dat ziet er ook weer piekfijn uit. Om het helemaal af te maken, doet Steven nog wat haargel in zijn haren. Lou is er helemaal klaar voor. Hij glimlacht breed naar zichzelf in de spiegel en knikt goedkeurend. Enthousiast loopt hij naar de voordeur. Hij gaat op zijn tippen staan om de deurklink vast te nemen, maar kan er net niet bij. Hij springt wat op en neer, tot het hem eindelijk lukt. Een beetje stuntelig opent hij de deur.

Wat een teleurstelling. Het is zwaar bewolkt en het regent pijpenstelen. Lou's humeur slaat meteen honderdtachtig graden om. Plots wil hij niet meer naar school. De enthousiaste jongen verandert in een monsterlijk wezen. Hij slaat de deur weer dicht, gaat tegen de muur zitten in het smalle gangpad, kruist zijn armen op zijn knieën, tuit zijn lippen en stampst herhaaldelijk tegen de grote kast voor hem. Steven hoort meteen wat de kleine Lou aan het doen is. Hij begint zich op te jagen, want ze zijn al aan de late kant en hij wil dat Lou meteen ophoud met wat hij nu aan het doen is.

Hij mompelt: 'Niet vandaag, Lou, alsjeblieft...' Hem roepen zou niet helpen, dat doet het nooit. Dus het enige wat hij kan doen, is zelf naar de gang gaan.

Wanneer hij aankomt, ziet hij dat Lou niet handelt uit verveling, maar dat er hem iets dwarszit. Hij

haalt diep adem, onderdrukt zijn ergernis en gaat op zijn hurken zitten.

‘Lou, kom op jongen. Hier hebben we het al zo vaak over gehad. Als je boos bent, kom dan met me praten. Ik luister altijd en zal er alles aan doen om jou te helpen. Waarom ben je nu zo boos?’

‘Het regent buiten!’, roept Lou boos.

‘Ja, en wat is er dan? Het is toch niet de eerste keer dat het regent?’

‘Mijn haartjes en mijn kleren mogen niet nat worden!’ roept hij nog bozer.

Steven voelt ook zijn eigen woede toenemen. Hij vindt het nog steeds moeilijk dat Lou zo op hem reageert. Als ouder doe je alles voor je kind, akkoord. Maar vroeger, toen hij zelf klein was, werd dit soort gedrag meteen de kop ingedrukt. Zeker op die jonge leeftijd. Hij sluit zijn ogen, telt rustig tot drie en opent ze weer.

‘Lou, kijk naar mij. Kijk in mijn ogen en luister heel goed. Wij gaan nu onze lange regenjas aandoen. En voordat we naar buiten gaan, nemen we ook nog snel onze paraplu bij de hand. Zo komt er geen regen op jouw mooie haren en ook niet op jouw trui.’

‘Mijn coole trui, papa,’ antwoordt Lou al een stuk rustiger.

‘Jouw coole trui, inderdaad jongen,’ zegt Steven met een glimlach.

Lou staat recht, doet zijn regenjas aan en neemt zijn paraplu, net zoals zijn papa hem gezegd heeft. Wanneer Steven de voordeur opnieuw opent, reikt Lou nog snel zijn hand uit. Zijn vingertjes zoeken vanzelf die van

papa. En zo vertrekken ze samen, hand in hand, naar school. Zijn kleine benen worden al snel heel moe tijdens deze wandeling, maar Lou zet door. Geen haar op zijn hoofd dat eraan denkt om op te geven. Iedereen zal zien dat hij een flinke en sterke jongen is.

Wanneer ze aankomen bij school, blijft Lou even bij zijn vader staan en kijkt door de poort. Langzaam glipt zijn hand uit die van Steven, terwijl hij de speelplaats observeert. Hij ziet een paar kindjes huilen bij hun mama of papa. Hij ziet zelfs een paar mama's en papa's een traantje weg pinken.

'Papa, waarom huilen die allemaal?' vraagt hij terwijl hij hen aanwijst.

Steven heeft ondertussen ook tranen in zijn ogen. Hij gaat op zijn knie zitten en legt zijn handen op Lou's schouders.

'Wel Lou, mama's en papa's huilen soms ook. Soms omdat we verdrietig zijn, maar in dit geval omdat we zo trots zijn op jullie. Op momenten als deze beseffen we hoe snel jullie groeien. Nog eventjes, en je bent niet meer klein. Als ik eraan terugdenk hoe hulpeloos je was als baby... Je wordt groot jongen. En ik ben trots op je. Altijd al geweest.'

Lou begrijpt er nog steeds niet zo veel van. Het is toch goed dat je groter wordt? Niemand blijft een baby. En maar goed ook.

Hij denkt: 'Groot worden is toch juist leuk? Dan mag je alles zelf doen... toch?'

Nee-knikkend draait hij zijn hoofd en kijkt hij verder rond. Hij ziet kinderen touwtjesspringen, maar dat zijn al hele grote kinderen. Een beetje verder zit een jongen tegen een muur, zoals Lou zelf ook gaat zitten als hem iets dwarszit. Beetje gek wel. Wat kan er nu misgaan op een leuke school?

Hij ziet kinderen verstoppertje spelen, tikkertje, "schipper mag ik overvaren"... Op heel de speelplaats zijn er maar twee volwassenen die een oogje in het zeil houden. Hoe kunnen zij alles zien? Hoe weten ze of alle kinderen zich wel flink gedragen?

De kinderen van zijn leeftijd lijken allemaal een beetje raar. Eentje eet zijn snottebellen op, echt walgelijk. Een ander kindje laat ze gewoon hangen op haar bovenlip. Nog eentje veegt ze aan zijn mouw. Waar komen zij toch in godsnaam vandaan? Uit de trollenwereld of zo? Jakkies.

Toch wandelt hij er vol trots naartoe.

‘Hallo, ik ben Lou. En wie zijn jullie?’

Ze kijken hem heel even aan, maar draaien zich dan gewoon weer om. Hij loopt verder naar een ander groepje en probeert het opnieuw.

‘Hallo, ik ben Lou. En wie zijn jullie?’

Weer geen reactie.

Teleurgesteld wandelt hij naar een klein bankje. Hij veegt het eerst even schoon, omdat hij zijn poep niet wil vuilmaken, en gaat dan zitten. Droevig kijkt hij voor zich uit. Zijn schouders zakken naar beneden. Zijn ogen worden waterig. Dit is helemaal niet zoals in de verhalen die hij gehoord had. School is tot nu toe verre van leuk. Net zoals de kinderen die er zijn. Het is niet makkelijk om anders te zijn dan de anderen. Maar het is voor iedereen duidelijk dat Lou dat wel is.

Na verloop van tijd, dagen, weken, zelfs maanden, lijken de kinderen steeds meer op de kleine Lou. Ze gedragen zich minder als een bende neanderthalers en steeds meer als kinderen van zijn leeftijd. Al moet je daar niet te veel van verwachten. De jongens handelen vaak zonder na te denken. Ze zijn heel actief, maar ook gewelddadig. Bijna elke pauze begint er wel iemand te vechten met een ander. Soms zelfs zonder reden. Ze